Proletariatul - groparul bolşevismului

CUM SĂ ANIHILĂM PUCIUL BOLŞEVIC DIN TRANSNISTRIA?

* Opoziţie politică sub masca unui conflict interetnic - faţă esenţa celor ce se întîmplă în Transnistria

* Cine şi cu ce scop încearcă să implice poporul Moldovei într-un masacru sîngeros?

* Rusia şi Ucraina urmează să aplice sancţiuni economico-financiare împotriva pseudorepublicii transnistrene

Malul stîng al Nistrului cunoaşte vremuri de restrişte: opoziţia de miting a evoluat în opoziţie armată. Cauza primară, considerăm liderii tiraspoleni, descinde către anul 1989 din momentul adoptării legilor "Cu privire la limba de stat" şi "Cu privire la drapelul de stat", în primul caz prevăzîndu-se revenirea la grafia latină, iar în al doilea - folosirea drapelului de stat al României, adică a tricolorului. Drept consecinţă, grevele organizate într-o serie de oraşe transnistrene, precum şi la unele întreprinderi şi instituţii din Chişinău, aveau un substrat politic şi nicidecum interetnic. Tovarăşii transnistreni întotdeauna au fost pe deplin conştienţi de acest fapt, mai continuînd încă, cu toate acestea, să-şi facă o îndreptăţire în faţa comunităţii mondiale din grija pentru populaţia rusofonă din Moldova. Însă evenimentele ce au urmat au demonstrat contrariul, şi anume: inventatul conflict interetnic de la bun început a fost orientat spre o opoziţie politică ca încercare de a păstra ideologia bolşevismului în condiţiile ofensivei pieţei. Cînd a devenit dificil a împăca ideologia cu procesele economice obiective şi, în particular, cu liberalizarea preţurilor, conducerea Tiraspolului şi-a îndreptat armele spre malul drept, folosind drept pretext ideea unirii cu România, lansată de F.P.C.D. Ordinarul truc cu dedesubturi naţionale şi de data aceasta a servit unor obiective politice. Utilul bolşevismului, camuflat în timp, ieşi la iveală, împingînd, ca de obicei, populaţia spre secesiune. Mîna inconfundabilă a comisarilor şi cekiştilor se face tot mai simţită în acţiunile unor asemenea salvatori ai idealurilor revoluţionare ale marxism-leninismului ca Smirnov, Andreeva, Maracuţa, Rileakov, Finaghin, Safonov, Kogut ş.a.

Netolerarea faţişă a opoziţiei de către pseudoguvernanţi, jocurile de-a referendumul în alegerile preşedintelui pretinsei republici moldoveneşti transnistrene, nerecunoaşterea altor modalităţi de gîndire, impunerea mult trîmbiţatelor idealuri ale socialismului alcătuiesc doar o parte din procedeele aplicate la aşa-zisa consolidare a locuitorilor de pe malul stîng. Ce poate fi mai ruşinos şi mai neomenesc decît încercarea liderilor transnistreni, care profesează mentalitatea de cavernă a adepţilor luptei de clasă, de a menţine cu ajutorul minciunii o anumită parte a populaţiei în chingile urii faţă de tot ce-i românesc şi de a învrăjbi în acest fel oamenii! Continuînd să manipuleze opinia populaţiei înşelate şi dezorientate din stînga Nistrului, tovarăşii de la conducerea aşa-numitei republici moldoveneşti transnistrene insistă asupra recunoaşterii independenţei şi suveranităţii acestei pseudoformaţiuni statale.

Mă rog, se poate scuipa pe normele dreptului internaţional, însă cine va permite revizuirea hotarelor în cadrul Europei şi care naţiune din Transnistria are stringentă nevoie de autodeterminare? Dacă este vorba despre autodeterminarea bolşevismului, mă îndoiesc ca el să se limiteze la graniţe fizice, cînd contează mai întîi şi-ntîi sfera de influenţă ideologică. De aici şi tentativele disperate de a supravieţui cu orice preţ, adică: "Socialismul sau moartea!"

Dar cum ar mai putea supravieţui bolşevicii în Transnistria după puciul vădit, îndreptat împotriva conducerii legitime a Moldovei, alese de către întregul popor, care militează pentru integritatea teritoriului în cadrul recunoaşterii internaţionale şi al intrării în O.N.U.? Cine-i va ierta pe răzvrătiţii care au angajat cazaci în calitate de mercenari pe teritoriul unui stat suveran? Cine jinduieşte sîngele şi amarul majorităţii locuitorilor de pe malul stîng al Nistrului?

Agonia regimului totalitarist şi-a găsit reflectare în sîngele vărsat din vina conducătorilor Tiraspolului. Încercarea de a împinge populaţia spre un război civil s-a lovit de nedorinţa Guvernului Moldovei şi a Preşedintelui ei, dl Mircea Snegur, de a soluţiona un conflict politic pe cale armată. Aţîţarea isteriei marţiale de către mijloacele de informare în masă din Transnistria are un efect contrar: oamenii le întorc spatele liderilor, care, nemaiştiind încotro s-o apuce, îşi pierd minţile. Gardiştii şi detaşamentele muncitoreşti de autoapărare devin o sperietoare revoluţionară pentru cetăţenii paşnici. Despre conflictul interetnic şi eventuala românizare se vorbeşte tot mai puţin. Cu fiece zi devine tot mai evidentă lipsa de perspectivă a existenţei regimului bolşevic în Transnistria. Speranţa că România se va amesteca în conflictul dezlănţuit şi îşi va trimite armata să lupte în Transnistria, a rămas doar o speranţă. Tentativa de a o face pe mucenicii întru cauza lui Lenin şi a P.C.U.S. în ochii popoarelor C.S.I. şi ale comunităţii mondiale a suferit eşec. Prudenţa politică a Chişinăului a dus la aceea că toate visele Tiraspolului la dezlănţuirea unei confruntări militare de proporţii în numele ideii socialiste şi al revenirii la trecut se năruie. Pînă la înăbuşirea puciului bolşevic din Transnistria a mai rămas un singur pas.

Tăcerea Rusiei şi Ucrainei (cu excepţia M.A.E.) în legătură cu evenimentele de pe malul stîng al Nistrului nu poate dura la nesfîrşit, ca stîrnind nedumerirea nu numai a membrilor C.S.I., dar şi a altor state ale lumii. România s-a pronunţat deja împotriva acţiunilor puciştilor transnistreni şi a insistat asupra soluţionării pe cale politică a conflictului. Cu toate acestea, cuvîntul hotărîtor rămîne să-l spună Ucraina şi Rusia. De principialitate şi solidaritate [illegible]

întregul popor, care militează pentru integritatea teritoriului în cadrul recunoașterii internaționale și al intrării în O.N.U.? Cine-i va ierta pe răzvrătiții care au angajat cazaci în calitate de mercenari pe teritoriul unui stat suveran? Cine jinduiește sîngele și amarul majorității locuitorilor de pe malul stîng al Nistrului?

Agonia regimului totalitarist și-a găsit reflectare în sîngele vărsat din vina conducătorilor Tiraspolului. Încercarea de a împinge populația spre un război civil s-a lovit de nedorința Guvernului Moldovei și a Președintelui ei, dl Mircea Snegur, de a soluționa un conflict politic pe cale armată. Aținerea isteriei marțiale de către mijloacele de informare în masă din Transnistria are un efect contrar: oamenii le întorc spatele liderilor, care, nemaiștiind încotro s-o apuce, își pierd mințile. Gardiștii și detașamentele muncitorești de autoapărare devin o sperietoare revoluționară pentru cetățenii pașnici. Despre conflictul interetnic și eventuala românizare se vorbește tot mai puțin. Cu fiece zi devine tot mai evidentă lipsa de perspectivă a existenței regimului bolșevic în Transnistria. Speranța că România se va amesteca în conflictul dezlănțuit și își va trimite armata să lupte în Transnistria, a rămas doar o speranță. Tentativa de a o face pe mucenicii întru cauza lui Lenin și a P.C.U.S. în ochii popoarelor C.S.I. și ale comunității mondiale a suferit eșec. Prudența politică a Chișinăului a dus la aceea că toate visele Tiraspolului la dezlănțuirea unei confruntări militare de proporții în numele ideii socialiste și al revenirii la trecut se năruie. Pînă la înăbușirea piciului bolșevic din Transnistria a mai rămas un singur pas.

Tăcerea Rusiei și Ucrainei (cu excepția M.A.E.) în legătură cu evenimentele de pe malul stîng al Nistrului nu poate dura la nesfîrșit, ea stîrnind nedumerirea nu numai a membrilor C.S.I., dar și a altor state ale lumii. România s-a pronunțat deja împotriva acțiunilor puciștilor transnistreni și a insistat asupra soluționării pe cale politică a conflictului. Cu toate acestea, cuvîntul hotărîtor rămîne să-l spună Ucraina și Rusia. De principialitatea și solidaritatea lor ca membri cu drepturi egale ai comunității depinde eficacitatea măsurilor ce urmează a fi luate spre a pune capăt intervenției cazacilor ruși în opoziția politică dintre pseudoliderii pretinsei R.M.N. și conducerea Moldovei, recunoscută de comunitatea mondială. Consider că Transnistria răzvrătită ar trebui urgent strîmtorată prin sancțiuni economico-financiare, suspendîndu-se furnizarea de materii prime, utilaje, piese și materiale energetice pentru întreprinderile și organizațiile din Tiraspol, Bender și Rîbnița. Băncile din Ucraina și Rusia trebuie să înceteze finanțarea pseudostructurilor transnistrene, suspendînd conturile și creditele respective.

Alexandr INOZEMȚEV